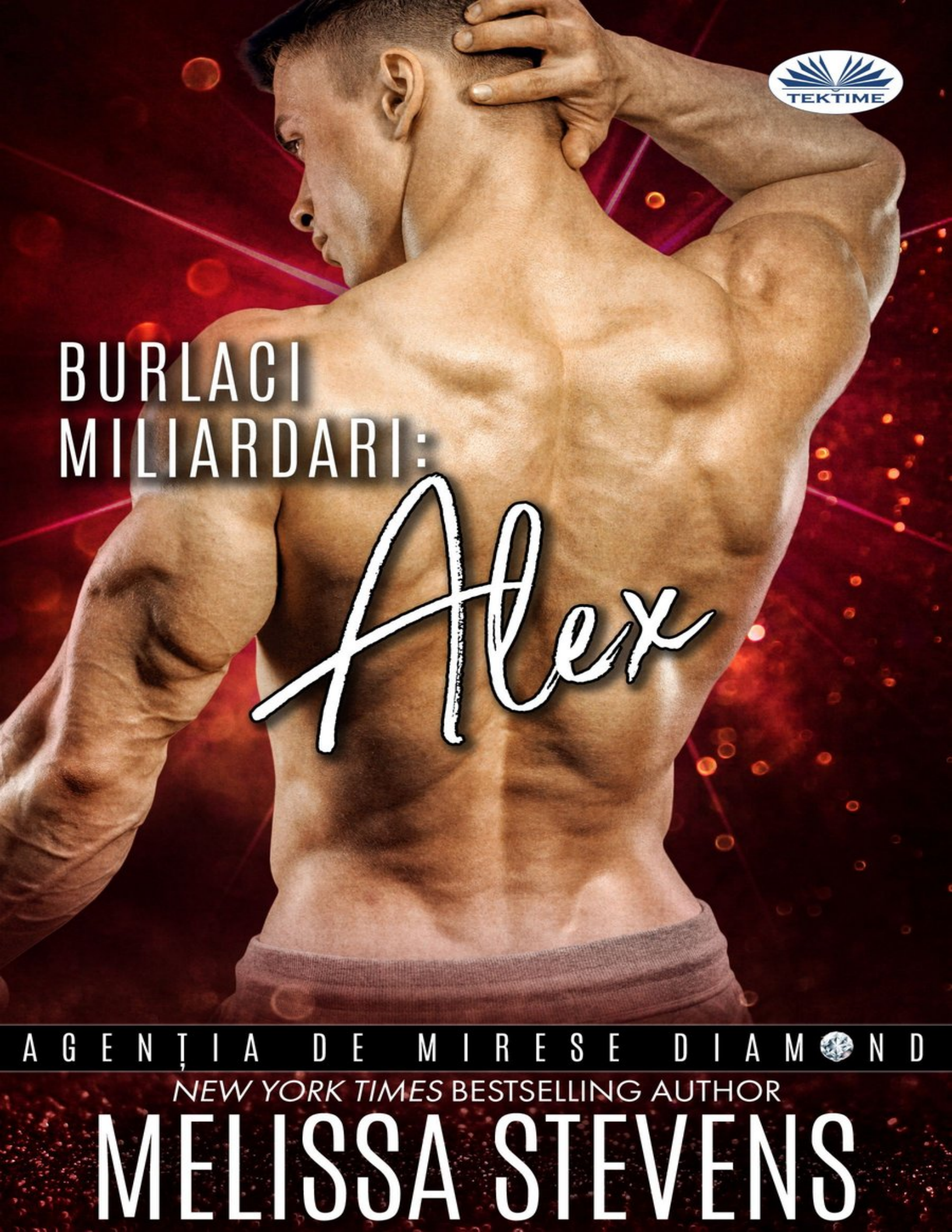

TEKTIME
BURLACI
MILIARDARI:
Alex
AGENȚIA DE MIRESE DIAMOND
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MELISSA STEVENS

202026

de Melissa Stevens

Tradus de CRISTINA M. BOTILCA P.F.A.

Coperta de la Sweet ‘n Spicy Designs

Editare de Elizabeth A. Lance

Mulțumiri speciale

Pentru una dintre cele mai dragi prietene ale mele, pentru că m-a invitat să scriu în lumea ei, burlacii miliardari au fost o adevărată încântare, mulțumită lui Lily LaVae.

Cuprins

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
.0. 10
.1. 11
.2. 12
.3. 13
.4. 14
.5. 15
.6. 16

17. 17
18. 18
19. 19
20. 20

1

Stimate domnule Fortenberry,

După o analiză atentă a cerințelor și a nevoilor dumneavoastră, Agenția Matrimonială Diamond are plăcerea să vă informeze că a fost găsită o mireasă care corespunde exigențelor dumneavoastră speciale. Toate comunicările au fost păstrate confidențiale, conform politicii noastre. Comunicările din partea Agenției vor înceta după această scrisoare și vă rugăm, pentru siguranța celorlalți clienți ai noștri, să distrugeți acest mesaj după lecturare.

Satisfacția dumneavoastră este garantată. Pentru a vă îndeplini cererea de celeritate și discreție, mireasa dumneavoastră va sosi în a cincea zi a lunii august, cu un avion privat, pe pista privată de la ferma dumneavoastră. Vă rugăm să nu ezitați să mă contactați dacă va exista vreo problemă cu mireasa dumneavoastră. Numele ei este Janie Hamilton și înțelege clauzele contractului așa cum le-ați stabilit.

Cu stimă,

Doamna Alveda Creed, Agenția Matrimonială Diamond.

Alex a privit scrisoarea din mână și a mormăit furios. Se întreba cum naiba reușiseră să găsească atât de repede pe cineva dispus să trăiască aici, în pustiul din Wyoming, cu interacțiune socială minimă sau chiar inexistentă. De asemenea, ar fi dorit să nu se simtă împins spre așa ceva, dar amenințările fratelui său încă îi răsunau în urechi. Dacă n-avea să iasă mai des în lume, să înceapă să cunoască

oameni și chiar să iasă la întâlniri, atunci Dave avea să-i aranjeze întâlniri pe nevăzute. Și avea să vină și el, ca să se asigure că Alex nu se dă bătut. Alex ura orice îl obliga să iasă și să fie văzut, iar Dave știa asta. Dar asta nu-l oprise. Fratele său îi lansase destule amenințări, și încă serioase, încât Alex găsise o modalitate de a-l ocoli. Meșterise atât de mult pe internet, încât aflase despre agenția matrimonială de elită, în ciuda încercărilor lor de a păstra secretul, așa că, odată ce luase decizia, îi contactase. Nu că ar fi avut vreo prezență online. Asta îl intrigase. Pentru o companie care percepea tarife atât de ridicate, era surprinzător de greu să afle ceva despre ei. Chiar și pentru el.

Știa din proprie experiență care era nivelul de securitate – sau lipsa lui – al oricărui lucru de pe internet și, când descoperise că nu fac afaceri electronic, nici măcar prin e-mail, fusese fascinat. Era dispus să suporte un străin în casa lui; la naiba, casa era suficient de mare încât să nu fie nevoiți să se vadă niciodată, dacă asta își doreau. Aproape că nu-și vedea niciodată majoritatea personalului, pentru că știau că asta voia el. Dar singurul lucru pe care nu-l putea accepta era ca fratele său să afle cum își cunoscuse noua soție. Dacă Dave afla că își luase o mireasă prin corespondență, nu l-ar mai fi lăsat niciodată în pace. Și asta era tot ce-și dorea Alex: să fie lăsat în pace.

Dave jura că Alex trebuia să interacționeze mai mult cu ceilalți, că într-o zi Dave avea să vină și să descopere că Alex se omorâse cu săptămâni în urmă și că nimeni nu observase, pentru că nu lăsa pe nimeni să intre să-l vadă. Alex știa însă mai bine. Deși alegea să nu se vadă des cu majoritatea, avea un personal întreg. Doamna Barrett ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi primit nicio veste de la el în câteva zile, și avea oameni cu care vorbea aproape zilnic. Unii pe internet, alții la telefon, ba chiar câțiva în persoană, cum era Mike, administratorul fermei sale. Alex nu avea nicio îndoială că cineva ar fi observat dacă ar fi dispărut. Era și motivul pentru care nu făcuse asta în urmă cu câțiva ani. În schimb, se îngropase în muncă. Pe atunci locuia într-un apartament mic la periferia orașului Cheyenne, deschizând ușa doar celor care aduceau livrări, în timp ce purta un hanorac care-i ascundea fața.

De atunci se mai îndreptase puțin. Dar nu cu mult. Nu se mai acoperea ca înainte, însă tot nu-i plăcea să fie văzut. S-a ridicat, împingând scaunul cu rotile la o parte de la biroul orientat spre panoul cu ecrane de calculator care acoperea aproape un perete întreg. De cele mai multe ori, camera aceasta îi era sanctuar, dar în clipa aceea îl făcea să se simtă claustrofob. Având nevoie de mai mult spațiu, s-a ridicat, a ieșit pe ușă cu pași apăsați și a luat-o pe holul scurt spre sufragerie. S-a oprit în fața uneia dintre cele două ferestre uriașe, privind spre munții care păreau mult mai aproape decât erau în realitate. Fusese pe acolo, știa bine. Afurisiți să fie acești patru pereți; oricât de mare era locul acesta, avea senzația că se strâng în jurul lui. Era timpul să iasă. Măcar pentru o vreme.

2

Janie și-a strâns mâinile pe cotierele scaunului din avion în timp ce aparatul minuscul a atins solul și a tras prima dată aer în piept după trei ore. Nu că le numărase. Fusese prea speriată ca să poată măcar să dea drumul scaunului. Aceasta era abia a doua oară când urca într-un avion și prima în unul atât de mic. Spera să nu mai fie nevoită să facă vreodată așa ceva.

Avionul a încetinit până s-a oprit, apoi ușa laterală s-a deschis și a știut că e momentul să se ridice. I-a luat o clipă, dar a tras adânc aer în piept, și-a luat geanta de mână și s-a ridicat. Nu era sigură în ce fel de viață pășea, dar era destul de sigură că trebuia să fie mai bună decât cea pe care o lăsase în urmă. În plus, doamna Creed îi promisese că noul ei soț n-o va abuza. Deși Janie se întreba totuși în legătură cu unele dintre clauzele contractului. Fără petreceri, fără oaspeți, fără călătorii. Janie era mai mult decât împăcată cu ele; se temuse că va fi obligată să se îmbrace elegant și să fie o gazdă mondenă când se înscrisese la Agenție, dar, cumva, păreau să fi găsit ceva care se potrivea înclinațiilor ei. Era fericită să aibă un cămin sigur și să fie o casnică retrasă. Nu era nevoie de nimic mai mult. Doamna Creed îi promisese personal că îl verificase pe bărbatul acesta din toate punctele de vedere. Nu era deloc asemănător cu ceea ce lăsase în urmă.

A coborât din avion și a mijit ochii în timp ce privea împrejur, dorindu-și să aibă o pereche de ochelari de soare, apoi a dat din cap, nevenindu-i să creadă. Nu era nimic în jur. Avionul aterizase pe o fâșie lungă de pământ golaș, înconjurată de iarbă și… nimic.

Umerii i s-au lăsat și s-a întrebat dacă logodnicul ei se răzgândise. Ar fi trebuit să știe că oferta fusese prea bună ca să fie adevărată. Era pe cale să se întoarcă și să urce scările înapoi în acel mic și groaznic aparat de zbor, când pilotul a apărut în ușă.

— Domnișoară Hamilton? S-a încruntat el. Este ceva în neregulă?

— Nu e nimeni aici. Se pare că am fost uitată. A privit din nou marginea îngustului aerodrom de pământ. Într-adevăr, nimeni nu apăruse în ultimele două minute.

— Este o camionetă de cealaltă parte a avionului.

— Oh. Mulțumesc. Acum se simțea ca o proastă desăvârșită.

— Dați-mi doar o secundă și vă aduc bagajul.

— Mulțumesc. A așteptat în timp ce bărbatul care pilotase aparatul pe care îl ura i-a descărcat geanta, apoi, târându-și bagajul după ea, a ocolit micul jet. Într-adevăr, era acolo. O camionetă. Nu era tocmai ce așteptase, având în vedere nivelul de lux în care trăise în Dallas și avionul din care tocmai coborâse, dar semăna mult mai mult cu ceea ce văzuse în copilărie. Deși și aceasta era cu mulți ani mai nouă decât mașina pe care o condusese mama ei. Trăgând adânc aer în piept, s-a înarmat cu curaj pentru a-l întâlni pe bărbatul cu care urma să se căsătorească și și-a tras geamantanul în timp ce a micșorat distanța.

Abia când s-a aflat la cincisprezece picioare de camionetă a realizat că era ciudat cum nimeni nu coborâse s-o întâmpine. Era suficient de aproape cât să atingă bara de protecție când portiera șoferului s-a deschis și un bărbat purtând un hanorac a coborât. Gluga îi era trasă peste față, iar capul îi era plecat, așa că nu putea ghici nimic despre el, nici măcar vârsta.

— Janine Hamilton? Vocea era joasă și catifelată când i-a cerut numele.

— Da.

— Acesta este singurul tău bagaj?

— Deocamdată. Au spus că o să trimită restul prin curier.

— Bine. Mai puțin de trimis înapoi dacă decizi că nu poți rămâne.

— De ce aș face asta? S-a încruntat, întrebându-se de ce nu voia să se uite la el.

— Poți trăi privind asta în fiecare zi? Și-a ridicat capul și a dat gluga pe spate, dezvăluindu-și chipul.

Primul lucru pe care l-a observat au fost ochii lui de un albastru strălucitor. Era în ei ceva trist care îi vorbea. I-a luat câteva secunde să realizeze însă că nu vorbea despre asta. Partea dreaptă a feței îi era marcată de cicatrici vindecate. Părea că fusese tăiat în mai multe locuri și poate că pierduse bucăți de carne în unele zone.

Mă întreb cât ușor este să ai cicatricile pe din afară, unde toată lumea vede că ești rănit?

Se întreba prin câtă durere trecuse. Cât de rău îl duruse când fusese rănit și cât îi luase să se vindece. Janie știa că trebuia să spună ceva. Altfel avea s-o trimită înapoi. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost respinsă înainte de a fi apucat măcar să spună un bun-venit? Nu voia să afle.

— Tot ce văd este cineva destul de puternic să supraviețuiască. Supraviețuirea era ceva ce înțelegea. Asta făcuse ani de zile. Acum învăța să trăiască, să se bucure de lucruri, dar totuși, în unele zile era vorba doar despre supraviețuire. Nu voia să se uite prea mult, pentru că ar fi părut că se holbează, și știa cum se simțea asta. În același timp, nu putea să-și ia privirea prea repede, altfel el ar fi crezut că nu suportă și ar fi trimis-o la plimbare. A stătut acolo, așteptând, cu o mână încă încleștată pe mânerul geamantanului, în timp ce se întreba cât avea să dureze asta.

— În regulă, a spus el după ceea ce i s-au părut ore întregi. Dă-mi asta. A făcut un pas înainte și a întins mâna după geantă, iar ea a zărit spatele mâinii lui drepte. A fost doar o frântură, dar destul de clară cât să-și dea seama că nu doar fața îi era cicatrizată. Urcă-te și o să terminăm odată cu asta. I-a luat geanta și ea a făcut așa cum îi poruncise, a ocolit prin partea cealaltă a camionetei, urcând pe locul pasagerului în timp ce el îi încărca geamantanul în benă. Nu se putea abține să nu se bucure că se ocupase de el, pentru că era suficient de greu încât să-l poată trage cu greutate, dar să-l ridice era aproape imposibil.

S-a așezat pe scaun, și-a pus centura de siguranță și și-a împreunat mâinile în poală. Privind interiorul camionetei, și-a dat seama că era mai luxoasă decât crezuse din exterior. Bărbatul cu care urma să se căsătorească s-a urcat pe scaun și a învârtit cheia fără măcar s-o privească. Asta îi convenea. Știa că înfățișarea ei era una pur și simplu mediocră.

— Să terminăm odată cu asta, da? A aruncat o privire în direcția ei preț de o secundă, înainte ca automobilul să-i smucească și să pornească din loc.

Părea că nu vrea să facă asta, dar dacă așa era, atunci de ce o chemase? De ce încheiase un contract cu o companie ca să-i găsească o soție?

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com